

Motion

*av herr C. Lindhagen angående ändrade namn
å Tegnérkunden och Tegnérgatan.*

Sagan om det första Strindbergsmonumentets placering är tills vidare all. Vid stadsfullmäktiges beslut den 16 mars 1942 låg saken så, att en majoritet i stadskollegiet och ett enhälligt skönhetsråd förordade, att Strindbergsmonumentet borde läggas i stadens centrum eller med andra ord på någon av holmarna med utsikt åt stadens konturer i landfästen och vattenvägar. Diktaren hade ju ur sin produktion om Sveriges forntid och nutid samlat som i en brännpunkt skildringarna från sin födelseort landets huvudstad, dess natur, folk och minnen. Därtill kom, att 16 medlemmar av stadsfullmäktige hade äskat uppskov för att överväga någon annan plats än de två föreslagna. Även jag ansåg i likhet med skönhetsrådet och stadskollegiets majoritet, att platsen på Blasieholmen i den starka trafiken med utsikt tillika österut mot stadens vattenvägar och Söders höjder i förgrunden vore en acceptabel lösning. Jag kände mig övertygad, att majoriteten skulle stanna vid detta förslag. Därför röstade även jag tyvärr emot ytterligare uppskov.

Vederbörande satte sig då i gång för att fullfölja majoritetens beslut. Mina framställningar om uppskov med nya planer ha ej fått komma under fullmäktiges bedömande. Statyn befinner sig redan i sin utsocknes förstadsvrå, flankerad på alla sidor av triviala, mångvåniga hyresgästhuss. Utan någon monumental utsikt mot stadens profiler, som diktaren älskat och skildrat. En undanskymd tillvaro med andra ord.

Inför sådana fakta lära nu stadskollegiets majoritet, skönhetsrådet och de Sexton, som yrkat uppskov, nu nödgas resignera. För min del har jag gjort vad jag har kunnat och stått till buds även med den närmare undersökning, som de Sexton påkallat. Tillfälle har ej beretts att rådgöra ens med dem om mina resultat, som framlagts i motionen med fyra andra uppräknade platser.

Den nu tillämnade platsen, för den även i sig omtvistade statyn, kommer dock realistiskt sett befinna sig på sin kanske fördelaktigaste plats. Strindberg skrev en gång, att Sverige var ett land av hindrare, Strindbergs ande trånade nämligen ut emot horisonterna. För den som gripits av

denna längtan kan Eldhs staty på denna plats även vara ett uttryck för hans kamp mot auktoriteterna, en titanisk kraftutveckling att slita sig fri från detta berg av förhinder i alla tider på makthöjderna för de mänskliga realiteternas frigörelse.

Vad som nu väl bör ske är emellertid, att platsen ändrar namn och kallas Strindbergslunden i stället för Tegnérslunden. Såvitt jag förnummit är det en ganska allmän uppfattning i staden. Därav följer vidare, att »Tegnérgatan» med sträckning från Tegnérslunden till Roslagstorg bör återfå sitt gamla naturliga namn »Trebackarlånggatan». Detta blir också ett äreminne över Strindberg, som fördjupade sig i Stockholms gamla historia. Tegnér har ju icke haft någon avsevärd livskontakt med huvudstaden. Men han kan ju, såsom en tillgång i nationens liv, vid sidan av hans statyer på de rätta platser förtjäna även ett äreminne i form av en staty eller statyett i Stockholm såsom exempelvis John Ericson i någon av Stockholms parkanläggningar.

På ovan anförda skäl hemställes, att fullmäktige ville — helst vid sitt nästa sammanträde — besluta:

att Tegnérslunden hädanefter skall kallas Strindbergslunden samt att Tegnérgatan, icke minst till ära för Strindberg av anförda skäl, återfår sitt gamla namn Trebackarlånggatan.

Stockholm den 20 april 1942.

Carl Lindhagen